

Josep-Lluís Carod-Rovira

Sr. Joan Puigcercós, President d'ERC

Sr. Joan Ridaó, Secretari General d'ERC

Fa 25 anys, vaig publicar l'article "*Una necessitat vital: refundar ERC*", reivindicant aquest partit com a eix d'una esquerra nacional moderna, no dogmàtica, interclassista i amb mirada generosa perquè fos el referent electoral i polític de sectors ben amplis de la societat, amb vocació de majories i voluntat clara de govern, com els anys 30. Aquell revulsiu, amb la Crida nacional a ERC, van significar el seu rejuveniment generacional. Fins al 1996, es va captar, sobretot, militància jove que s'estrenava a les institucions. Alguns passaven, directament, de les pintades, les manifestacions i l'agitació, per no dir altres llocs, a la política, fos al govern o a l'oposició, al contrast, doncs, d'idees amb altres forces, a la presa de decisions amb conseqüències públiques, a la gestió de la quotidianitat.

A partir de 1996, vaig accedir a la secretaria general, amb Jordi Carbonell de president, amb l'objectiu de fer d'ERC un partit polític fort, d'esquerres i de govern, per fer atractiva per a una majoria la idea d'un estat per a Catalunya. Vam penetrar en sectors socials nous: empresariat, gent emprenedora, intel·lectuals, universitaris i catalans fills de la immigració castellanoparlant, atrets per un projecte de nació cívica, inclusiva, oberta, voluntària i no essencialista. Em vaig abocar, amb l'ajut de molta gent, a renovar el discurs i a ser-ne el cartell electoral. Amb l'esforç i la complicitat de tantes persones, vam obtenir els millors resultats del franquisme ençà, a Catalunya i a Madrid, centrant amb normalitat la noció d'independència en el debat públic, esdevenint tercera força en tots els àmbits. Però, també des del 1996, hi hagué qui va dedicar-se a obtenir el control orgànic de la formació i a una obstaculització permanent, els detalls de la qual no referiré aquí, per tal d'apartar-me'n de la direcció i, finalment, substituir-m'hi.

Per als militants i electorat d'ERC, només puc tenir paraules sinceres d'agraïment. Ells em van permetre liderar un partit històric i fidel al país, i representar-lo al Parlament i al Govern. Com tothom que pren decisions, vam cometre errors i jo el primer. Per exemple, creure que el procés s'havia accelerat més del que ho va fer, amb els resultats del 2003- 2006, pensar que tot el PSC havia avançat tant en el compromís nacional, com sí que ho havien fet alguns dels seus membres o bé menysvalorar la força de resistència a l'oposició de CiU i la seva incidència entre les nostres bases i entorn. Sota la meva responsabilitat es produí l'alternança política, en lloc de fer de crossa dels qui havien governat sempre, perquè certs sectors socials assumissin més com a cosa pròpia les institucions catalanes, objectius que reforçaven la cohesió del país i així vam aprovar l'Estatut nacional del 2005. Crec que vam fer el que, honestament, havíem de fer i la història ja ho jutjarà.

Aquests darrers temps, però, la discrepància política, la llunyania ideològica i la distància personal amb els dirigents actuals han arribat a un punt que ha deixat sense sentit la meva pertinença a ERC, la militància en la qual dono per acabada. No me'n vaig, doncs, pels resultats: el 1986 ERC tenia la meitat dels diputats d'avui i vaig afrontar aquell repte. No és, ni vull que sigui, una escissió, sinó una decisió exclusivament personal que ja havia decidit feia temps. Per no perjudicar ERC vaig evitar donar-me'n de baixa abans de les eleccions al Parlament i, per motius idèntics, abans de les municipals. Ho faig ara, quan formalment no ha començat el procés congressual, per no interferir-lo. A ERC hi tinc multitud d'amics, companys i moments irrepetibles. I els hi tindrè. Continuaré treballant per fer possible una esquerra nacional plural, que vulgui governar aquest país sense complexos i dur-lo fins a la construcció del seu propi estat. No tinc cap dubte que, com m'ha passat amb companys procedents del PSAN o de Nacionalistes d'Esquerra, amb molts d'ells tornarem a coincidir, en el combat de sempre.

Tarragona, 3 de juny de 2011

